

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PETI ODDELEK

ZADEVA SLEMENŠEK proti SLOVENIJI

(pritožba št. 6120/10)

SODBA

STRASBOURG

3. april 2014

Ta sodba je dokončna, vendar so mogoči uredniški popravki.

V zadevi Slemenšek proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (peti oddelek) kot senat v sestavi:

Ann Power-Forde, *predsednica*,

Boštjan M. Zupančič,

Helena Jäderblom, *sodnika*,

in Stephen Phillips, *namestnik sodnega tajnika oddelka*,

po razpravi, zaprti za javnost, ki je bila 11. marca 2014,

izreka to sodbo, sprejeto navedenega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva se je začela s pritožbo (št. 6120/10) proti Republiki Sloveniji, ki jo je na podlagi 34. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljnjem besedilu: konvencija) pri Sodišču 24. decembra 2009 vložil slovenski državljani Darko Slemenšek (v nadaljnjem besedilu: pritožnik).

2. Pritožnika je zastopala Odvetniška družba Matoz, O. P. D. O. O., iz Kopra. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopala N. Aleš Verdir, državna pravobranilka.

3. Pritožnik je zlasti trdil, da sta bila zaradi razmer, v katerih je prestajal kazen v ZPKZ Ljubljana, kršena 3. in 8. člen konvencije in da v zvezi s tem ni imel na voljo nobenega učinkovitega pravnega sredstva, kakršno zahteva 13. člen konvencije.

4. Sodišče je 27. aprila 2010 sklenilo, da bo obvestilo vlado o pritožbi. Prav tako je sklenilo, da bo hkrati odločalo o sprejemljivosti in utemeljenosti pritožbe (prvi odstavek 29. člena) ter jo v skladu z 41. členom svojega poslovnika obravnavalo prednostno.

DEJSTVA**I. OKOLIŠČINE ZADEVE**

5. Pritožnik je bila rojen leta 1970 in živi v Brežicah.

6. Pritožnik je prestajal zaporno kazen na zaprtem in polodprtem oddelku ZPKZ Ljubljana od 29. februarja 2008 do 29. decembra 2010. Od 29. februarja 2008 do 11. julija 2008, od 20. oktobra 2008 do 3. februarja 2009 in od 14. julija 2009 do 29. decembra 2010 je zaporno kazen prestajal na zaprtem oddelku. Od 11. julija 2008 do 20. oktobra 2008 in od 3. februarja 2009 do 14. julija 2009 je bival na polodprtem oddelku.

7. Od 11. julija 2008 do 20. oktobra 2008 in od 3. februarja 2009 do 14. julija 2009 je bil nameščen v sobah št. 145 in 147 (tretje nadstropje), ki sta merili 18,8 kvadratnega metra (skupaj z ločenim sanitarnim prostorom površine 1,72 kvadratnega metra) in sta imeli pet ležišč. Od 14. julija 2009 do 14. junija 2010 je bival v sobi št. 7 (tretje nadstropje), ki je obsegala 16,8 kvadratnega metra (skupaj z ločenim sanitarnim prostorom površine 1,72 kvadratnega metra) in je imela pet ležišč. Od 14. junija 2010 do 29. decembra 2010 je bival v sobi št. 1 (tretje nadstropje), ki je merila 18,4 kvadratnega metra (skupaj z ločenim sanitarnim prostorom površine 1,72 kvadratnega metra) in je imela pet ležišč.

8. V vseh sobah na zaprtem in polodprtem oddelku je bilo poleg pohištva pet ležišč (dva pograda in ena samostojna postelja). Po pritožnikovih navedbah je bilo med njegovim prestajanjem zaporne kazni v vsaki sobi nameščenih pet oseb. Vlada je trdila, da se je njihovo število spreminjalo med štiri in pet. Vsaka od sob je imela dvokrilno okno velikosti 107 x 110 cm, ki so ga zaporniki lahko prosto odpirali ali zapirali.

9. Glede splošnih značilnosti sob na zaprtem in polodprtem oddelku, materialnih in sanitarnih razmer v njih ter zdravstvenega varstva glej sodbo *Štrucl in drugi proti Sloveniji*, št. 5903/10, 6003/10 in 6544/10, 21.–32. odstavek, 20. oktober 2011.

10. V zvezi z gibanjem zunaj sobe na zaprtem oddelku Sodišče iz zgoraj navedene sodbe ugotavlja, da so bili obsojenci na tem oddelku zaklenjeni v svojih sobah in so jih lahko zapustili le, če so se prijavili za opravljanje različnih dejavnosti, ki so večinoma potekale v prostoru za rekreacijo. Vsako nadstropje je imelo na razpolago le en prostor za rekreacijo, ki je obsegal 50 kvadratnih metrov in ga je lahko uporabljalo največ deset sojetnikov (*Štrucl in drugi*, 86. odstavek).

11. Glede časa, preživetega zunaj sobe na polodprtem oddelku, je vlada navedla, da so bile sobe na polodprtem oddelku zapora nezaklenjene, razen od 9.45 zvečer (ob petkih, sobotah in pred prazniki od polnoči) do 6.00 zjutraj (ob sobotah, nedeljah in med prazniki do 8.30). V tem času so se zaporniki lahko prosto gibali po hodniku (površina 35,7 kvadratnega metra), bivalnih prostorih sojetnikov ali v zunanjih ali notranjih prostorih za rekreacijo v skladu s pravili prestajanja kazni zapora. Vlada je trdila, da je tak režim veljal že več let.

12. Med prestajanjem kazni je imel devetinštirideset obiskov pri splošnem zdravniku in sedem pri zobozdravniku. Osemkrat je bil obravnavan pri psihiatru in petkrat pri psihologu.

13. Temperatura v sobah je po podatkih vlade v drugi polovici julija in avgusta 2009 pozno popoldne (od 17.00 do 17.30) dosegala v povprečju okrog 28 °C, sedem dni pa več kot 30 °C.

II. UPOŠTEVANI DOMAČA ZAKONODAJA IN PRAKSA TER MEDNARODNI DOKUMENTI

14. Za upoštevano domačo zakonodajo in prakso ter upoštrevane mednarodne dokumente glej sodbo *Štrucl in drugi*, navedeno zgoraj, 33.–56. odstavek.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV 3. ČLENA KONVENCIJE

15. Pritožnik se je pritožil, da je bil zaradi razmer, kakršne so bile med njegovim pridržanjem v ZPKZ Ljubljana, kršen 3. člen konvencije. Pritoževal se je zlasti nad veliko prezasedenostjo, zaradi katere je imel premalo osebne prostora, nad slabimi sanitarnimi razmerami in neustreznim prezračevanjem, pretiranimi omejitvami časa, ki ga je smel preživeti zunaj sobe, visokimi temperaturami v sobah, neustreznim zdravstvenim varstvom in psihiatrično pomočjo ter izpostavljenostjo nasilju drugih obsojencev zaradi pomanjkljivega varovanja.

16. Navajal je, da so razmere postale strukturni problem, kar so priznali tudi domači organi.

17. Pritožnik se je pritožil tudi nad omejitvami telefonskih pogovorov. Vendar pa spada preučitev te pritožbe le na področje uporabe 8. člena konvencije.

3. člen konvencije se glasi:

"Nikogar se ne sme mučiti, niti nečloveško ali ponižujoče z njim ravnati ali ga kaznovati."

A. Sprejemljivost

1. Pritožba glede bivanjskih razmer med prestajanjem kazni

18. V sodbi *Jevšnik proti Sloveniji*, št. 5747/10, 25.–26. odstavek, 9. januar 2014, je Sodišče ugotovilo, da za bivalne razmere, kakršne je imel pritožnik na polodprtem oddelku ZKPZ Ljubljana, površino osebne prostora (3,3 oziroma 3,4 kvadratnega metra) in čas, ki ga je lahko preživel zunaj sobe (od ponedeljka do četrta, petnajst ur in petinštirideset minut dnevno, ob petkih osemnajst ur, ob sobotah petnajst ur in pol ter ob nedeljah trinajst ur in petnajst minut), ni mogoče šteti, da so bili v nasprotju s 3. členom konvencije, saj je imela omejitev osebne prostora na ležiščih nadomestilo v svobodnem gibanju, ki ga je imel pritožnik na voljo podnevi. Glede visokih temperatur v sobah med poletjem 2009 Sodišče ugotavlja, da čeprav je bil pritožnik na prestajanju kazni tudi v drugi polovici julija in v

avgustu 2009, se njegov položaj v tem obdobju ni mogel dodatno poslabšati zaradi visokih temperatur, saj je bil na polodprtem oddelku in je zato lahko veliko časa preživel zunaj zaporniške sobe.

19. V tej zadevi je bil pritožnik nameščen na polodprtem oddelku s površino osebnega prostora 3,4 kvadratnega metra in imel na voljo enak čas za preživljanje zunaj sobe kot pritožnik v zadevi *Jevšnik proti Sloveniji*. Ker so bile bivanjske razmere med pritožnikovim prestajanjem kazni na polodprtem oddelku enake, kakor jih je imel pritožnik v zadevi *Jevšnik proti Sloveniji*, je ta del pritožbe treba zavrniti v smislu točke a tretjega odstavka 35. člena konvencije.

20. Tako kot je Sodišče zavrnilo del pritožbe glede pritožnikovega bivanja na polodprtem oddelku od 11. julija 2008 do 20. oktobra 2008 in od 3. februarja 2009 do 14. julija 2009 kot očitno neutemeljen, je del pritožbe glede pritožnikovega bivanja na zaprtem oddelku od 29. februarja 2008 do 11. julija 2008 in od 20. oktobra 2008 do 3. februarja 2009 treba zavrniti zaradi neupoštevanja pravila šestih mesecev v smislu točke a tretjega odstavka 35. člena konvencije, saj je bila pritožba na Sodišče vložena šele 24. decembra 2009.

21. Glede preostalega dela pritožbe je vlada tako v tej zadevi kakor v zadevi *Štrucl in drugi ter Praznik proti Sloveniji*, št. 6234/10, 28. junij 2012, ugovarjala zaradi neizčrpanja domačih pravnih sredstev in se pri tem sklicevala na enake utemeljitve kakor v omenjenih zadevah. V zadevi *Štrucl in drugi* je Sodišče vprašanje izčrpanja domačih pravnih sredstev obravnavalo skupaj s preučitvijo utemeljenosti pritožbe po 13. členu konvencije. Ko je ugotovilo kršitev te določbe, je ugovor vlade zavrnilo (62. odstavek in 98.–113. odstavek). Sodišče ne vidi razloga, da bi v tej zadevi sklepalo drugače. Poleg tega ugotavlja, da ta del pritožbe ni očitno neutemeljen v smislu točke a tretjega odstavka 35. člena konvencije in ni nesprejemljiv niti iz katerih drugih razlogov. Torej jo je treba razglasiti za sprejemljivo.

2. Pritožbe, ki se nanašajo na neustrezno zdravstveno varstvo, psihiatrično pomoč in nezadostne varnostne ukrepe

22. Stranki v tej zadevi sta predložili enake utemeljitve kakor v zadevi *Štrucl in drugi*, pri kateri je Sodišče ugotovilo, da je del pritožbe, ki se nanaša na neustrezno zdravstveno varstvo, psihiatrično pomoč in nezadostne varnostne ukrepe, očitno neutemeljen (63.–69. odstavek). Sodišče je enako odločilo tudi v zadevi *Praznik*. Ker ni razlogov, da bi Sodišče v tej zadevi sklepalo drugače, Sodišče ugotavlja, da so te pritožbe očitno neutemeljene ter se zato v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtim odstavkom 35. člena konvencije zavrnejo.

B. Utemeljenost

23. Stranki sta uporabili enake utemeljitve kakor v zadevi *Štrucl in drugi* (navedeno zgoraj, 70.–79. odstavek).

24. Sodišče se glede **upoštevanih načel** sklicuje na 72.–76. odstavek svoje sodbe v zadevi *Mandić in Jović proti Sloveniji*, št. 5774/10 in 5985/10, 20. oktober 2011.

25. Sodišče ugotavlja, da je pritožnik od 14. julija 2009 do 29. decembra 2010 prestajal zaporno kazen na zaprtem oddelku ZPKZ Ljubljana s še štirimi zaporniki in da je imel na voljo približno 3 ali 3,33 kvadratnega metra osebne prostora.

26. Tega je bilo še manj zaradi pohišta v sobah (glej *Modarca proti Moldovi*, št. 14437/05, 63. odstavek, 10. maj 2007). Sodišče je že zavrnilo navedbo vlade, da vse postelje v sobi niso bile nikoli zasedene, ker je ugotovilo, da v dokaz ni priskrbela nobenega uradnega dokumenta, ki bi navajal točno število zaprtih oseb v zadevnih sobah (glej *Štrucl in drugi*, navedeno zgoraj, 81. odstavek).

27. V zadevi *Praznik* je bilo ugotovljeno, da osebni prostor pritožnika, ki je večino časa prestajanja kazni na zaprtem oddelku obsegal približno 3,3 kvadratnega metra in je bil le malo večji od prostora, ki je bil na voljo zapornikom v zadevi *Štrucl in drugi*, še vedno ni izpolnjeval zahtev iz priporočila Evropskega odbora za preprečevanje mučenja in nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ali kaznovanja. V zadevi *Praznik* je bilo tudi ugotovljeno, da so položaj pritožnika še poslabševale omejitve časa, ki ga je pritožnik lahko preživel zunaj sobe, in visoke poletne temperature v sobi (glej *Praznik*, navedeno zgoraj, 20. odstavek), iz česar je izhajala ugotovitev, da so bile razmere za prestajanje kazni v nasprotju s 3. členom konvencije.

28. Podobno je pritožnik v tej zadevi eno leto, pet mesecev in šestnajst dni bival na zaprtem oddelku in imel na voljo 3 oziroma 3,33 kvadratnega metra osebne prostora, pri čemer so njegov položaj še poslabševale omejitve časa, ki ga je lahko preživel zunaj sobe, in visoke poletne temperature v sobi. Ob upoštevanju skupnih učinkov takih razmer med pritožnikovim prestajanjem kazni Sodišče podobno kakor v zadevi *Praznik* meni, da težak položaj, ki ga je pritožnik prestajal, presega neizogibno raven trpljenja, ki je značilna za prestajanje zaporne kazni, in da je zato trpljenje preseglo prag strogosti po 3. členu konvencije (glej *Praznik*, navedeno zgoraj, 21. odstavek, in smiselno *Szél proti Madžarski*, št. 30221/06, 18. odstavek, 7. junij 2011, ter *Peers proti Grčiji*, št. 28524/95, 75. odstavek, ESČP 2001-III).

29. Zaradi tega Sodišče ugotavlja, da so bile bivanjske razmere, v katerih je pritožnik prestajal zaporno kazen na zaprtem oddelku od 14. julija 2009 do 29. decembra 2010, v nasprotju s 3. členom konvencije.

II. ZATRJEVANA KRŠITEV 8. ČLENA KONVENCIJE

30. Pritožnik se je pritožil, da so njegove navedbe v zvezi s 3. členom privedle tudi do kršitve 8. člena konvencije. Poleg tega se je pritoževal nad omejitvami telefonskih klicev. V zvezi s tem je navedel, da so drugi zaporniki pogosto pritiskali nanj, naj konča telefonski pogovor še pred potekom za to določenega časa.

31. 8. člen konvencije se glasi:

"1. Vsakdo ima pravico do spoštovanja svojega zasebnega in družinskega življenja, doma in dopisovanja.

2. Javna oblast se ne sme vmešavati v izvrševanje te pravice, razen če je to določeno z zakonom in nujno v demokratični družbi zaradi državne varnosti, javne varnosti ali ekonomske blaginje države, zato da se prepreči nered ali zločin, da se zavaruje zdravje ali morala ali da se zavarujejo pravice in svoboščine drugih ljudi."

32. Kakor je bilo ugotovljeno že v zadevi *Praznik*, Sodišče poudarja, da je treba pritožbe po 8. členu, če se prekrivajo s pritožbami po 3. členu, iz enakih razlogov in v enakem obsegu šteti za sprejemljive. Glede na navedbe pritožnika in ob upoštevanju ugotovitve v zvezi s 3. členom Sodišče meni, da se na podlagi 8. člena v tem pogledu ne pojavlja nobeno ločeno vprašanje (glej *Orchowski proti Poljski*, št. 17885/04, 198. odstavek, ESČP 2009 –... (povzetki)). Vendar, v zvezi s pritožbami na podlagi 8. člena, ki se prekrivajo s pritožbami na podlagi 3. člena in so bile v tej zadevi razglašene za nesprejemljive, Sodišče meni, da razmere, v katerih je pritožnik prestajal zaporno kazen, niso spodbudile nobenega vprašanja na podlagi 8. člena konvencije. V skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena Konvencije se ta del pritožbe zavrne kot očitno neutemeljen.

33. V zvezi s pritožbami pritožnika glede stikov z osebami zunaj zapora Sodišče ugotavlja, da sta stranki navedli enake utemeljitve kakor v zadevi *Štrucl in drugi*. V zadnji zadevi je Sodišče ugotovilo, da so bile pritožbe neutemeljene (navedeno zgoraj, 96.–97. odstavek). Sodišče ne vidi razloga, da bi v tej zadevi sklepalo drugače. V skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije je torej treba te pritožbe zavrniti kot očitno neutemeljene.

III. ZATRJEVANA KRŠITEV 13. ČLENA KONVENCIJE

34. Pritožnik se je pritožil, da zaradi systemske narave neustreznih razmer v zaporu v zvezi s svojima pritožbama po 3. in 8. členu konvencije ni imel na voljo nobenega učinkovitega pravnega sredstva. Vsekakor ni nobenega dokaza, da bi bila pravna sredstva, ki so bila teoretično na voljo, glede vprašanja razmer v zaporu in ravnanja z zaporniki učinkovita tudi v praksi. Skliceval se je na 13. člen konvencije, ki se glasi:

"Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti."

A. Sprejemljivost

35. Kolikor se očitek pritožnika po 13. členu konvencije nanaša na pomanjkanje učinkovitih pravnih sredstev v zvezi z neustreznimi bivanjskimi razmerami med prestajanjem kazni na zaprtem oddelku od 15. julija 2009 do 10. avgusta 2009, kar je Sodišče že ugotovilo v zadevah *Štrucl in drugi* ter *Praznik*, njegova pritožba v tem pogledu v smislu točke a tretjega odstavka 35. člena konvencije ni očitno neutemeljena ali nesprejemljiva iz katerega koli drugega razloga. Torej jo je treba razglasiti za sprejemljivo.

36. Glede pomanjkanja učinkovitih pravnih sredstev v zvezi z neustreznimi bivanjskimi razmerami na zaprtem oddelku ZPKZ Ljubljana od 29. februarja 2008 do 11. julija 2008 in od 20. oktobra 2008 do 3. februarja 2009 in na polodprtem oddelku ZPKZ Ljubljana ter v zvezi z domnevno neustrezno zdravstveno in psihološko oskrbo, neustreznimi varnostnimi ukrepi in omejitvami stikov z osebami zunaj zapora Sodišče ob tem, da je ta vprašanja na podlagi 3. in 8. člena konvencije razglasilo za nesprejemljiva, meni, da pritožnik nima nobene utemeljene zahteve, ki bi jo uveljavljal na podlagi 13. člena konvencije (glej *Visloguzov proti Ukrajini*, št. 32362/02, 74.–75. odstavek, 20. maj 2010). Iz tega izhaja, da je ta vidik pritožbe pritožnika po 13. členu konvencije treba zavrniti kot **očitno neutemeljen** v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtim odstavkom 35. člena konvencije.

B. Utemeljenost

37. Utemeljitev strank so enake kakor v zadevi *Štrucl in drugi* (101.–117. odstavek), v kateri je Sodišče ugotovilo, da nobenega od pravnih sredstev, na katera se je sklicevala vlada, ni mogoče z zadostno stopnjo gotovosti šteti za učinkovito pravno sredstvo za pritožnike (prav tam, 118–33. odstavek). Ker očitno ni razlogov, da bi v tej zadevi sklenilo drugače, Sodišče ugotavlja, da je bil 13. člen konvencije kršen zaradi tega, ker v domači zakonodaji ni bilo učinkovitega in dostopnega pravnega sredstva glede na pritožnikove pritožbe zoper razmere, v katerih je prestajal zaporno kazen.

IV. UPORABA 46. ČLENA KONVENCIJE

38. 46. člen konvencije določa:

“1. Visoke pogodbenice se obvezujejo, da bodo spoštovale končno sodbo Sodišča v vsaki zadevi, v kateri nastopajo kot stranke.

2. Končna sodba Sodišča se pošlje Odboru ministrov, ki nadzoruje njeno izvršitev.”

39. Pritožnik je trdil, da so se njegove navedbe nanašale na strukturni problem prezasedenosti slovenskih zaporov. Vlada je to trditev spodbijala.

40. Trditve strank so enake trditvam iz zadeve *Štrucl in drugi*. V zadnji zadevi je Sodišče poudarilo potrebo po sprejetju ukrepov za zmanjšanje števila zapornikov v ZPKZ Ljubljana (prav tam, 137.–141. odstavek). Ob upoštevanju, da se pritožnikova pritožba v zvezi s strukturnim problemom nanaša na isto obdobje kakor v zadevi *Štrucl in drugi* (2009), Sodišče meni, da to ne spodbuja ločenega vprašanja, ki bi ga bilo treba v tej zadevi preučiti v skladu s 46. členom konvencije.

V. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

41. 41. člen konvencije določa:

“Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje.”

A. Škoda

42. Pritožnik je zahteval 15.000 EUR za nepremoženjsko škodo.

43. Vlada je zahtevek izpodbijala.

44. Sodišče pritožniku prisoja 11.000 EUR za nepremoženjsko škodo.

B. Stroški in izdatki

45. Pritožnik je zahteval tudi 1.520 EUR za stroške in izdatke postopka pred Sodiščem. Ta znesek sestavljajo odvetniški stroški v višini 1.500 EUR, za katere pritožnik trdi, da so bili izračunani po domači zakonski tarifi, in materialni stroški v višini 20 EUR.

46. Vlada je trdila, da je ta zahtevek pretiran. Navedla je tudi, da bi Sodišče moralo upoštevati, da je zastopnik pritožnika pred Sodiščem zastopal tudi druge pritožnike in da so bile vloge, ki jih je predložil Sodišču, v vseh teh primerih skoraj enake.

47. V skladu s sodno prakso Sodišča je pritožnik upravičen do povrnitve stroškov in izdatkov, če dokaže, da so dejansko nastali in bili neizogibni ter da je njihov znesek razumen. Glede pritožnikovih stroškov po konvenciji Sodišče poudarja, da ga ne zavezujejo domače tarife in prakse, čeprav so mu lahko v pomoč (glej med drugim zadevo *Gaspari proti Sloveniji*, št. 21055/03, 83. odstavek, 21. julij 2009, in

Başkaya in Okçuoğlu proti Turčiji [VS], št. 23536/94 in 24408/94, 98. odstavek, ESČP 1999-IV). V obravnavani zadevi ob upoštevanju razpoložljivih podatkov in zlasti tega, da je pravna pisarna kot zastopnica pritožnika že prejela povračilo v drugih zadevah za pripravo vlog, ki so skoraj enake tem vlogam (glej *Mandić in Jović*, navedeno zgoraj, 133.–135. odstavek, *Štrucl in drugi*, navedeno zgoraj, 146.–148. odstavek, ter *Praznik*, navedeno zgoraj, 38.–40. odstavek), Sodišče meni, da je upravičeno pritožniku za stroške postopka pred Sodiščem priznati znesek 500 EUR.

C. Zamudne obresti

48. Po mnenju Sodišča je primerno, da zamudne obresti temeljijo na mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, ki se ji dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. *razglaša*, da sta pritožba po 3. in 8. členu konvencije glede bivanjskih razmer med prestajanjem zaporne kazni na zaprtem oddelku od 14. julija 2009 do 29. decembra 2010 ter pritožba po 13. členu konvencije glede bivanjskih razmer med prestajanjem kazni na zaprtem oddelku od 14. julija 2009 do 29. decembra 2010 sprejemljivi, preostali del pritožbe pa nesprejemljiv;
2. *razsoja*, da je bil kršen 3. člen konvencije.
3. *razsoja*, da ni treba preučiti pritožbe glede bivanjskih razmer med prestajanjem kazni na zaprtem oddelku po 8. členu konvencije;
4. *razsoja*, da je bil kršen 13. člen konvencije;

5. *razsoja*,

(a) da mora tožena država pritožniku v treh mesecih od dne, ko postane sodba v skladu z drugim odstavkom 44. člena konvencije dokončna, plačati ta zneska:

(i) 11.000 EUR (enajst tisoč evrov) za nepremoženjsko škodo in morebitni davek;

(ii) 500 EUR (petsto evrov) za stroške in izdatke ter morebitni davek, obračunan pritožniku;

b) da se za navedene zneske od dneva poteka treh mesecev do plačila obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka stopnji mejne posojilne obrestne mere Evropske centralne banke, za vse zamujeno obdobje z dodanimi tremi odstotnimi točkami;

6. *zavrača* preostali del pritožnikovega zahtevka za pravično zadoščenje.

Sestavljeno v angleškem jeziku in 3. aprila 2014 poslano v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Stephen Phillips
namestnik *sodnega tajnika*

Ann Power-Forde
predsednica